

Floare albastra - compozitie

Compozitia romantica se realizeaza prin alternarea a doua planuri, de fapt confruntarea a doua moduri de existenta si ipostaze ale cunoasterii: lumea abstractiei si a cunoasterii absolute, infinite, si lumea iubirii concrete si a cunoasterii terestre. Cele doua lumi li se asociaza doua ipostaze umane (masculin-feminin) sau portrete spirituale (geniul-faptura terestra). Ca in lirismul de masti, eul liric imprumuta pe rand cele doua ipostaze, masculin-feminin, el-ea, intr-un dialog al "eternului cu efemerul".

Simetria celor patru secvente poetice este sustinuta de monologul liric al fetei, care exprima termenii antinomici (lumea ei lumea lui), punctat de cele doua reflectii ulterioare ale barbatului. Monologul fetei ia, in primele trei strofe, forma repusului si contine simbolurile eternitatii-mortii configurand imaginea lumii reci a ideilor abstracte. Meditatiea barbatului, din strofa a patra, poarta germenele ideii din final, "Totusi este trist in lume!", si segmenteaza monologul fetei, care se continua cu chemarea la iubire in spatiul terestru, cadrul natural paradisiac.

Prima secventa poetica (strofele I-III) infatiseaza lumea rece a ideilor, "lumea lui". Monologul fetei incepe cu repusul realizat prin adverbul "iar" plasat la inceputul poeziei. Tonul adresarii este familiar intr-un aparent dialog, unde alterneaza propozitii afirmative si negative, interrogative si exclamative. Termenii populari "incalte, nu cata" sustin adresarea familiara, iar cele doua apelative, "sufletul vietii mele" si "iubite", dispuse simetric la inceputul si la sfarsitul primei interventii a fetei exprima iubirea sincera.

Universul spiritual in care geniul este izolat, se configureza prin enumeratia simbolurilor eternitatii-mortii, in prima strofa: "Iar te-ai cufundat in stele/Si in nori si-n ceruri nalte?".

Aspiratia spre cunoasterea absoluta este sugerata de metafora "rauri in soare/gramadesti-n a ta gandire" si de miscarea ascensionala. Domeniul cunoasterii guvern timer de timpul infinit este definit prin attributele: misterul genezei-"intunecata mare", universul de cultura, "campiile Asire" si universul de creatie umana proiectat cosmic-"Piramidele-nvechite/Urca-n cer varful lor mare".

Advertismentul final "Nu cata in departare/Fericirea ta, iubite!", desi este rostit pe un ton sagalnic, cuprinde un adevar: indeplinirea umana se realizeaza doar prin iubire, in lumea terestra. De asemenea se impun cele doua categorii antinomice, a departelui-a aproapelui dezvoltate ulterior in seria de opozitii din poem.

Izolarea, singuratatea, aspiratia spre cunoasterea absoluta si imposibilitatea fericirii terestre sunt attribute ale geniului, sugerate aici pe un ton calm, dar dezvoltate mai tarziu in poemul sinteza "Luceafarul".

A doua secventa poetica (strofa a IV-a) constituie meditatiea barbatului asupra sensului profund al unei iubiri memorate. Notarea unei stari de spirit: "Eu am ras, n-am zis nimica" se realizeaza prin folosirea marilor gramaticale ale eului liric: verbe si pronume la persoana I singular cum ar fi: "eu",

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

"am ras", "n-am zis", si a verbelor la trecut: "Ah! ea spuse adevarul!".

A treia secventa poetica contine strofele V-XII. Monologul fetei continua cu o chemare la iubire in lumea ei, in planul terestru: "Hai in codrul cu verdeata!". Refacerea cuplului adamic (iubirea paradisiaca) necesita un spatiu protector, paradis terestru si un timp sacru.

Categoria aproapelui se realizeaza la nivelul imaginarului poetic din elementele contingentului care compun un cadru ideal, un spatiu idilic. Cadrul natural se realizeaza prin motive romantice frecvente in erotica eminesciana: codrul, izvoarele, valea, balta, luna etc. Natura de inceput de lume, spatiu nealterat de prezenta umana, cu atributele salbaticiei in viziune romantica: "Stanca sta sa se pravale/In prapastia mareata", asociaza imagini vizuale si auditive: "Und-izvoare plang in vale".

Natura ocrotitoare a cuplului adamic: "Acolo-n ochi de padure/Vom sedea in foi de mure" are atributele sacrului, prin sugestia centrului ("ochi de padure", "balta cea senina") si componenta axiala , cu simbolul trestiei ("trestia cea lina").

Idealul de iubire se proiecteaza intr-un paradis terestru. Abundenta vegetatiei si regimul diurn se exprima prin sugestia cromatica a verii: verde, rosu, auriu. Caldura zilei de vara se afla in rezonanta cu pasiunea-chemarii, cu iubirea impartasita: "Si de-a soarelui caldura/Voi fi rosie ca marul/Mi-oi desface de-aur parul/Sa-ti astup cu dansul gura".

Femeia este o aparitie de basm ("de-aur parul"), sagalnica ("S-apoi cine treaba are?"), senzual-naiva ("Eu pe-un fir de romanita/Voi cerca de ma iubesti") si cu gesturi gingase ("Dulce netezindu-mi parul").